

သိန်းနှစ်ဆယ်တန်

ခံစားချက်

ဟိန်းဆက်သွင်

(၁)

ကျုပ်နာမည် ... ချစ်ခိုင်။

အသက်က သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်လား၊ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်လားပဲ။ နေရပ်က မွန်ပြည်နယ်၊ ပေါင်မြို့နယ်၊ (...) ရွာ။ အလုပ်အကိုင်က ဆိုက်ကားနင်းတယ်ဗျ။ ဆိုက်ကားသမား ဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုက်ကားကို နင်းတာလို့ တော့ မထင်လိုက်နဲ့ ။ ကိုယ်ပိုင် မဝယ်နိုင်လို့ သူများ ဆိုက်ကား ငှားနင်းနေရတဲ့ သူ။

ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ကျုပ်အခြေအနေ၊ ကျုပ်အဆင့်အတန်းကို လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ထင်ရှားရှား သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်က ဆင်းရဲတယ်။ မရှက်တမ်း ဝန်ခံရရင်တော့ ငမဲ့ပေါ့လေ။ အင်း ... တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျုပ် စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်ဗျ။ သူဌေး သူကြွယ် မဟုတ်ရင်တောင်မှ ချောင်လည်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခုရှိတဲ့ ၊ သုံးနိုင်စွဲနိုင်တဲ့ ၊ အခြေအနေလေးနဲ့ သာဆိုရင် ဘဝဆိုတာ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာ ပဲလို့ ။

အခုလို နေပူမိုးရွာ၊ ရက်ရာဇာ၊ ပြဿဒါး ရွေးနေဖို့ အခြေအနေ မပေးတဲ့ ဆိုက်ကားနင်းနေရတဲ့ ဘဝက တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတယ် မှတ်သလဲ။ တချို့နေ့တွေဆိုရင် ခြေထောက် ပြုတ်ထွက်မတတ် နင်းနေရတာလေ။ အဲဒီလို နင်းနေရတာတောင်မှ ကျုပ်မိသားစု

ချောင်ချောင် လည်လည် မရှိဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ နင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံ
ထဲက အုံ့နာကြေး ပေးရသွင်းရ၊ ဟော ဘီးပေါက်လို့ ဖာရ ထေးရ၊ ပိုတဲ့
ငွေကလည်း ကလေးများ တဲ့ ကျုပ်မိသားစုမှာ ခါးလှဖို့ မပြောနဲ့ ဝမ်းဝဖို့
တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်လေ။

ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်မိန်းမ နုနုဝင်းက နာမည်ကသာ နုနုရွရွ လှပနဲ့
နှောင်းနေတာ။ လူက ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ မထင်ရင် မထင်သလို ကျုပ်ကို ဖ
မ်းဟောက် တတ်သေးဗျ။ ငွေများများ မရှာဖွေနိုင်တဲ့ ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး
ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ... ကျုပ်က သူ့ကို ချ
စ်တော့ အပြစ် မယူပါဘူး။ ကျုပ်ကို အော်ငေါက် ဆူပူရင်တောင် "ဪ
ငါ့မိန်းမ နဲ့ ဆိုး ဆိုးနေတာပဲ" လို့ ထင်နေ တတ်တဲ့ ကောင်။ အင်းလေ ...
ကျုပ်ကလည်း ငွေများများ ရအောင် ရှာမှ မရှာနိုင်ဘဲကိုး။ ဒီလောက်
တော့ ရှိမှာ ပေါ့။

ကျုပ်တို့ မိသားစုမှာ ကလေးလေးယောက် ရှိတယ်ဗျ။ အကြီးဆုံးက
ယောက်ျားလေး။ ကျောင်းနေတာ သုံးတန်းရှိပြီ။ ဒီကောင်က စာတော့
တော်တယ်။ စာမေးပွဲဖြေတိုင်း အဆင့်က နံပါတ်(၁) မဟုတ်ရင် (၂)က
တော့ ပြေးမလွတ်ဘူး။ ဒုတိယက ရှားရှားပါးပါး မိန်းကလေးဗျ။ သူက
ဒီနှစ် သူငယ်တန်း စတက်တာ။ အငယ် နှစ်ကောင်စလုံးက အမြွှာပူးဗျ။
နှစ်ကောင်စလုံး ပုရိသကြီးပဲ။ အခုမှ တစ်နှစ်နဲ့ ငါးလလောက်ပဲ ရှိသေး
တယ်၊ လွှတ်ဆိုးဗျာ။ အလိုမကျရင် ငိုတယ် ယိုတယ်။ အော်ဟစ် သောင်း
ကျန်းတယ်။ တွေ့ရပစ္စည်း ကောက်ပြီး လွှင့်ပစ်တယ်။ နှစ်ကောင်စလုံး
အချိုးက တချိုးထဲပဲ။ အမြွှာမို့ထင်ပါရဲ့ ။

ပြောချင်တာက ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မိသားစုရဲ့ အခြေအနေကိုပါ။ မရှက်တ
မ်းဝန် ခံရရင်တော့ အလကားရတိုင်း ကလေးတွေ တပြုံတမကြီး မွေး

ထားတဲ့ ကျုပ်တို့ လင်မယား၊ ကျုပ်ရဲ့ မစို့မပို့ ဝင်ငွေလေးရဲ့ မလောက်ငှ
မှုကြောင့် သိပ်အဆင် မပြေဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်မိန်းမနဲ့
ကျုပ်ကလေးတွေကို တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ တီဗီနဲ့ အောက်စက်နဲ့ လိုလေသေး
မရှိ ထားချင်တာပေါ့။ မဟုတ်လားဗျာ ကိုယ့်သားသမီး၊ ကိုယ့်မယားပဲ။
ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျုပ်က ပညာက မတတ်၊ နဂိုမွဲပြီး ကိုယ်နင်းနေတဲ့ ဆိုက်
ကားကိုတောင်မှ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ ဆိုက်ကားသမား ဖြစ်နေတော့လည်း ။
